

**ВИРОК
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ****м. Луцьк****09 липня 2024 року**

Луцький міськрайонний суд Волинської області у складі

головуючого судді - Данелюк О.М.

суддів - Покидюка В.М., Ясельського І.В.

за участю секретаря судового засідання - Пуклі Ю.А., Дацик А.С.

прокурора - Костюк О.С.

захисника - Руденко В.Р.

розглянувши у відкритому судовому засіданні в порядку спеціального судового провадження за відсутності обвинуваченої (in absentia) обвинувальний акт у кримінальному провадженні, внесеного до ЄРДР за №22023030000000127 від 26.09.2023 року, що надійшов з Волинської обласної прокуратури, відносно

Тімошенко Антоніни Миколаївни, 07 лютого 1961 року народження, уродженки селища міського типу Новоекономічне Покровського району Донецької області, проживаюча за адресою: Запорізька область, місто Мелітополь, вулиця Гетьманська, будинок 125, квартира 201.

раніше не засуджувалася

у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України,

ВСТАНОВИВ:

Верховною Радою України Радянської Соціалістичної Республіки схвалено 24.08.1991 «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій.

До системи адміністративно - територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема і Запорізька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно з вимогами ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішується виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш

як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1991 російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності, не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали 31.05.1997 Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 - 3 зазначеного Договору, російська федерація (далі - рф) зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та рф про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований рф 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Запорізької та інших областей відноситься до території України.

Незважаючи на вищевикладене, 21.02.2022 рф визнано так звані «донецьку народну республіку» та «луганську народну республіку» незалежними державами, попередньо впроваджуючи в період 2013-2022 років, із застосуванням засобів масової інформації, ідеї єдиного російського народу та відсутності української нації, вчиняючи неоголошені та приховані вторгнення на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств рф, організовуючи та підтримуючи терористичну діяльність, направлену на окупацію Донецької та Луганської областей та порушення територіальної цілісності України.

Надалі «президент» рф оголосив 24.02.2022 про рішення розпочати так звану військову операцію в Україні.

Після цього, збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і збройних сил

рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військовим штабам і складам Збройних сил України, а також підрозділами збройних сил та інших військових формувань рф 24.02.2022 здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна через державний кордон України, який проходить територіями Автономної республіки Крим, Запорізької, Донецької, Луганської, Харківської, Херсонської, Миколаївської, Сумської, Чернігівської та інших областей, і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, окупували частину вказаної території, організували проведення псевдо-референдумів та прийняття незаконних, з огляду на норми міжнародних актів, рішень щодо включення окупованих територій Донецької, Запорізької, Луганської областей до складу суб'єктів рф, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час і призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

У свою чергу, указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», введено воєнний стан на всій території України, дія якого неодноразово продовжувалася та який триває по даний час.

Відповідно до ч. 2 ст. 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» Кабінет Міністрів України, інші органи державної влади, військове командування, військові адміністрації, Верховна рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування здійснюють повноваження, надані їм Конституцією України, цим та іншими законами України.

Відповідно до ст. 9 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2012 № 1207-VII, державні органи та органи місцевого самоврядування, утворені відповідно до Конституції та законів України, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території діють лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

У ході розвитку подій, пов'язаних з військовою агресією рф та окупацією ряду населених пунктів Запорізької області, Тімошенко А.М., яка станом на 24.02.2022 постійно проживала на території м. Мелітополя, до початку військової агресії рф обіймала посаду головного спеціаліста управління з розвитку підприємництва та промисловості виконавчого комітету Мелітопольської міської ради Запорізької області, тобто була посадовою особою органу місцевого самоврядування, та відповідно останній були достовірно відомі наведені вище факти розв'язання та ведення рф агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, захоплення державних установ, організацій та військових частин, оскільки ці події широко висвітлювались більшістю засобів масової інформації та набули розголосу у місцевого населення.

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про місцеве самоврядування» місцеве самоврядування в Україні - це гарантоване державою право та реальна здатність громади - жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста - самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України. Місцеве самоврядування здійснюється територіальними громадами сіл, селищ, міст як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні та обласні ради, які представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст.

Відповідно до ст. 11 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» виконавчими органами сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх створення) рад є їх виконавчі комітети, відділи, управління та інші створювані радами виконавчі органи.

Згідно з ст. 2 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» посадовою особою місцевого самоврядування є особа, яка працює в органах місцевого самоврядування, має відповідні посадові повноваження щодо здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій і отримує заробітну плату за рахунок місцевого бюджету.

Відповідно до ст. 8 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» основними обов'язками посадових осіб місцевого самоврядування є: додержання Конституції і законів України, інших нормативно-правових актів, актів органів місцевого самоврядування; забезпечення відповідно до їх повноважень ефективної діяльності органів місцевого самоврядування; додержання прав та свобод людини і громадянина; збереження державної таємниці, інформації про громадян, що стала їм відома у зв'язку з виконанням службових обов'язків, а також іншої інформації, яка згідно із законом не підлягає розголошенню; постійне вдосконалення організації своєї роботи, підвищення професійної кваліфікації; сумлінне ставлення до виконання службових обов'язків, ініціативність і творчість у роботі; шанобливе ставлення до громадян та їх звернень до органів місцевого самоврядування, турбота про високий рівень культури, спілкування і поведінки, авторитет органів та посадових осіб місцевого самоврядування; недопущення дій чи бездіяльності, які можуть зашкодити інтересам місцевого самоврядування та держави.

Статтею 11 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» передбачено, що громадяни України, які вперше приймаються на службу в органи місцевого самоврядування, у день прийняття відповідного рішення складають Присягу посадових осіб місцевого самоврядування. Особа, яка відмовилася від складення Присяги, вважається такою, що не вступила на посаду, а рішення про її призначення, обрання чи затвердження вважається таким, що втратило юридичну силу. Так, 04.07.2001 Тімошенко А.М. склала Присягу посадової особи органу місцевого самоврядування, з указаної дати перебувала на різних посадах в Мелітопольській міській раді Запорізької області, остання з яких - головний спеціаліст управління з розвитку підприємництва та промисловості виконавчого комітету Мелітопольської міської ради Запорізької області.

З 25.02.2022 по даний час Мелітопольська міська територіальна громада та ряд інших селищних, міських і сільських територіальних громад Запорізької області перебувають під окупацією збройних сил РФ, що зафіксовано відповідним Переліком, затвердженим Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309.

Під час указаної окупації, представники органів місцевого самоврядування та органів державної влади на місцях були примусово та незаконно відсторонені від виконання покладених на них обов'язків.

Відповідно до ст. 9 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», державні органи та органи місцевого самоврядування, утворені відповідно до Конституції та законів України, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території діють лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

У свою чергу, громадянка України Тімошенко А.В., відповідно до вимог ст. 68 Конституції України, зобов'язана неухильно додержуватися Конституції України та законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів та інших нормативно-правових актів.

Всупереч указаним правовим нормам, після повної окупації військовослужбовцями збройних сил російської федерації міста Мелітополь, Мелітопольського району та інших територіальних одиниць Запорізької області, головний спеціаліст управління з розвитку підприємництва та промисловості виконавчого комітету Мелітопольської міської ради Запорізької області Тімошенко А.М., маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, а відтак усвідомлюючи суспільно небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, водночас підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, а також з корисливих мотивів та хибного почуття кар'єризму, вирішила використати факт встановлення окупаційної влади на території Мелітопольської міської територіальної громади та ряду інших населених пунктів Запорізької області у своїх особистих інтересах, з власної ініціативи, зраджуючи Присязі посадової особи місцевого самоврядування, перейшла на бік ворога в період збройного конфлікту, діючи в умовах воєнного стану, що виразилось у добровільному поступленні, в період часу з 25.02.2022, але пізніше 15.09.2022, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлений, на службу до незаконного органу влади окупаційної адміністрації держави-агресора - так званої «военно-гражданской администрации г. Мелитополь Запорожской области», на посаду «главного специалиста отдела потребительского рынка, товаров и услуг» (мова оригіналу).

Крім того, на виконання свого злочинного умислу, спрямованого на надання допомоги окупаційним військам зс рф та її представникам на території Мелітопольського району Запорізької області допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, з метою завдання шкоди обороноздатності та державній безпеці України, просуваючи ідеї проросійської спрямованості, з метою дискредитації дій української влади, Тімошенко А.М., перебуваючи 31.10.2022 на окупованій території м. Мелітополя Запорізької області, більш точний час та місце досудовим розслідуванням не встановлено, взяла участь у «круглому столі» з питань підприємницької діяльності Мелітопольського району Запорізької області, тим самим, використовуючи своє попереднє становище представника органу владних повноважень Мелітопольського району та відповідно підтримуючи в такий спосіб факт окупації, як безповоротне встановлення окупаційної влади, створювала у місцевого мирного населення хибне уявлення легітимності такої псевдо влади.

Зокрема, Тімошенко А.М. в період часу з 25.02.2022, але пізніше 15.09.2022, перебуваючи на окупованій території Мелітопольського району Запорізької області, більш точний час та місце досудовим розслідуванням не встановлено, разом із іншими невстановленими громадянами - членами незаконних органів влади рф створених на окупованій території Запорізької області, діючи нібито від імені легітимних органів влади держави-окупанта, що реалізують регуляторну політику в сфері торгівлі та послуг, відвідувала суб'єктів підприємницької діяльності, нібито реалізуюючи так звану перевірку останніх на предмет наявності документів, підтверджуючих про їх реєстрацію в податкових органах рф.

Діючи у такий спосіб та використовуючи своє попереднє становище представника органу владних повноважень Мелітопольської міської територіальної громади, Тімошенко А.М., а надалі незаконно обійнявши посаду так званого «главного специалиста отдела потребительского рынка, товаров и услуг» (мова оригіналу) в складі окупаційної адміністрації держави-агресора на тимчасово окупованих територіях Запорізької області, приймаючи участь з представниками держави-агресора, та її окупаційної адміністрації в «круглих столах», з подальшим поширенням окупаційною владою відомостей про такі заходи в інформаційному просторі на окупованих територіях та території російської федерації, Тімошенко А.М. вчинила умисні дії на користь і на боці ворога, з метою

утвердження окупаційної влади, переконання мешканців Мелітопольського району у втраті законною українською владою будь-якого контролю над цими територіями та створення в них хибного уявлення незворотного і стабільного існування на теренах Запорізької області влади РФ, а також належного функціонування окупаційної адміністрації держави-агресора «воєнно-громадянської адміністрації г. Мелітополь Запорожської області», та відповідно підтверджуючи легітимність такої псевдо влади, тим самим надаючи представникам іноземної держави допомогу в проведенні підривної діяльності проти України.

Таким чином, своїми діями, які виразилися у державній зраді, тобто в умисно вчиненому громадянином України діянні на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, що виразилося у переході на бік ворога в період збройного конфлікту, наданні іноземній державі або її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинених в умовах воєнного стану, Тимошенко Антоніна Миколаївна вчинила кримінальне правопорушення, передбачене частиною 2 статті 111 КК України.

Прокурор у кримінальному провадженні - прокурор відділу нагляду за додержанням законів регіональним органом безпеки в судовому засіданні обставини, визначенні в обвинувальному акті підтримав у повному обсязі, в обґрунтування винуватості обвинуваченої зазначив, що показання свідків та подані письмові докази підтверджують протиправність злочинних дій Тимошенко А.М., а кваліфікація кримінального правопорушення є вірною для того, щоб довести винуватість останньої у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст. 111 КК України, поза розумним сумнівом.

Судовий розгляд у межах даного кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинуваченої Тимошенко А.М. (in absentia), яка показань суду не надавала, будь-яких клопотань від останньої на адресу суду також не надходило.

У зв'язку із тим, що обвинувачена Тимошенко Антоніна знаходиться на тимчасово окупованій території України - м. Мелітополь Запорізької області, де вона переховується від слідства з метою ухилення від кримінальної відповідальності за вчинене нею кримінальне правопорушення, постановою слідчого від 09.10.2023 оголошено останню в розшук, проведення якого доручено співробітникам 3 відділу ГВ ЗНД УСБУ у Волинській області.

З урахування положень ст. 297-1 КПК України, ухвалою слідчого судді Луцького міськрайонного суду Волинської області від 09.10.2023 надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22023030000000127 щодо громадянки України Тимошенко Антоніни Миколаївни, яка підозрювалася у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

Повістки про виклик обвинуваченої Тимошенко А.М. у судові засідання, а також інформація про процесуальні документи надсилались та публікувались відповідно до вимог ст. 323 КПК України.

Судом вживались заходи для виклику обвинуваченої Тимошенко А.М. для забезпечення доступу до правосуддя, у зв'язку із чим остання викликала в судові засідання в порядку ст. 323 КПК України.

Повістки про виклик опубліковувались у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження, а саме у газеті «Урядовий кур'єр», на офіційному веб-сайті Луцького міськрайонного суду Волинської області, а також на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

Таким чином, суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову Тимошенко А.М., яка в свою чергу повинна була знати про розпочате кримінальне провадження, від здійснення свого права предстати перед українським судом за діяння вчинені на території суверенної України, юрисдикцію якої обвинувачена над собою не визнає, та захищати себе безпосередньо в такому суді, а так само свідчать про її наміри на ухилення від кримінальної відповідальності.

У той же час, ухилення обвинуваченої Тімошенко А.М. від правосуддя, суд оцінює як реалізацію останньої його невід'ємного права на свободу від самозвинувачення чи самовикриття (п/п. «g» п. 3 ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ст. 63 Конституції України), як одну з ключових гарантій презумпції невинуватості.

Водночас, дане кримінальне провадження здійснювалось за обов'язковою участю захисника, який був забезпечений державою з Регіонального центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Волинській області.

Захисник обвинуваченої Тімошенко А.М. - адвокат Руденко В.Р. у судовому засіданні зазначив, що здійснюючи судовий розгляд у відсутності Тімошенко А.М. неможливо встановити наявність підстав для звільнення обвинуваченої від кримінальної відповідальності, зокрема, чи вчинені інкриміновані дії нею умисно чи під впливом, наприклад, фізичного або психічного примусу, застосованого відносно неї або членів її сім'ї, а докази сторони обвинувачення ґрунтуються виключно на припущеннях, у зв'язку з чим, виходячи з принципів презумпції невинуватості, просив виправдати обвинувачену у пред'явленому обвинуваченій за недоведеністю вчинення нею правопорушення.

Враховуючи наведене, суд вважає, що стороною обвинувачення та судом вживалися достатні заходи щодо дотримання прав обвинуваченої Тімошенко А.М. на захист та доступ до правосуддя, з урахуванням здійснення спеціального досудового розслідування та спеціального судового провадження.

Винуватість обвинуваченої Тімошенко А.М. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст. 111 КК України, а саме своїми умисними діями, які виразилися у державній зраді, тобто в умисно вчиненому громадянкою України діянні на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, що виразилося у переході на бік ворога в період збройного конфлікту, наданні іноземній державі або її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинених в умовах воєнного стану.

Допитаний в судовому засіданні свідок Шостак Дмитро Юрійович, повідомив що Тімошенко А.М. знає з грудня 2019 року, оскільки вони разом працювали. Окупація м. Мелітополь відбулась 25.02.2022, на той момент він займав посаду в Мелітопольській міській раді Запорізької області, а Тімошенко – в управлінні по роботі з підприємствами указаної міської ради. На указаній посаді займалась комунікацією з підприємцями. Після окупації, Тімошенко зайняла таку саму посаду в окупаційній адміністрації та як представник окупаційної влади збирала дані від суб'єктів господарювання, що знаходились на окупованій території, деяких суб'єктів господарювання, намагалась їх залякати. Тімошенко неодноразово з'являлась на нарадах та зборах в окупаційній владі, указані події публікувались у новинах. Також, бачив публікацію щодо участі Тімошенко А.М. у з'їзді партії «єдина россія», яка брала участь у голосуванні як делегат. До Тімошенко не застосовувався будь-який примус зі сторони окупаційної влади, на початку окупації була можливість виїхати з м. Мелітополь, однак вона цього не зробила.

Допитаний в судовому засіданні свідок Захарчук Юрій Вікторович, повідомив що Тімошенко А.М. знає, вона працювала на посаді головного спеціаліста управління з розвитку підприємництва та промисловості виконавчого комітету Мелітопольської міської ради Запорізької області. В її коло обов'язків входило робота з бізнесом, розвиток бізнесу та підприємництва м. Мелітополь, програми для бізнесу, виконання розпоряджень голови та інші обов'язки пов'язані із підприємництвом. Після окупації м. Мелітополь, восени 2022 року вона перейшла добровільно до окупаційної влади так званою військово-цивільної адміністрації м. Мелітополь, на таку саму посаду по роботі з підприємцями. Тімошенко до співпраці окупаційної влади перейшла добровільно, про застосування до неї примусу він не чув, вона була проросійсько налаштована, підтримувала окупаційну владу. З м. Мелітополь виїхав 06.11.2022 та був очевидцем окупації м. Мелітополь. Прийняття на роботу до

окупаційної влади здійснювалось через представників указаної влади шляхом телефонних дзвінків та співбесід. У Тимошенко А.М. на початку окупації була можливість виїхати з м. Мелітополь, однак вона цього не зробила.

Окрім показань свідків, винність Тимошенко А.М. у вчиненні кримінальних правопорушень об'єктивно підтверджується також і іншими доказами дослідженими безпосередньо у кримінальному провадженні.

1. Протоколом огляду від 03.05.2023 з додатками - в ході якого виявлено та зафіксовано, що на Інтернет сторінці за посиланням: <https://t.me/riamelitopol/77229> здійснено 08.12.2022 публікацію із текстом та фотоматеріалом, у яких підтверджується, що Тимошенко А.М. разом із іншими невстановленими громадянами - членами незаконних органів влади рф створених на окупованій території Запорізької області, діючи нібито від імені легітимних органів влади держави-окупанта, що реалізують регуляторну політику в сфері торгівлі та послуг, відвідувала суб'єктів підприємницької діяльності, нібито реалізуючи так звану перевірку останніх на предмет наявності документів, підтверджуючих про їх реєстрацію в податкових органах рф;
2. Протоколом огляду від 04.05.2023 з додатками - в ході якого виявлено та зафіксовано, що на Інтернет сторінці за посиланням: <https://t.me/riamelitopol/68813> здійснено 15.09.2022, публікацію із текстом та фотоматеріалом, у яких підтверджується, що головний спеціаліст управління з розвитку підприємництва та промисловості виконавчого комітету Мелітопольської міської ради Запорізької області Тимошенко А.М. добровільно поступила на службу до незаконного органу влади окупаційної адміністрації держави-агресора - так званої «воєнно-гражданской администрации г. Мелитополь Запорожской области» та виконувала обов'язки, спрямованні на забезпечення встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України;
3. Протоколом огляду від 08.05.2023 з додатками – виявлено та зафіксовано, що на Інтернет сторінці за посиланням: <https://t.me/nsdelzap1/3266> здійснено 31.10.2022, публікацію із текстом та відеоматеріалом, у яких підтверджується, що Тимошенко А.М., перебуваючи 31.10.2022 на окупованій території м. Мелітополя Запорізької області, взяла участь у «круглому столі» з питань підприємницької діяльності Мелітопольського району Запорізької області, тим самим, використовуючи своє попереднє становище представника органу владних повноважень Мелітопольського району та відповідно підтримуючи в такий спосіб факт окупації, як безповоротне встановлення окупаційної влади, створювала у місцевого мирного населення хибне уявлення легітимності такої псевдо влади.
4. Протоколом огляду від 26.06.2023 з додатками – в ході якого виявлено та зафіксовано, що на сайті «ANTICOR.INFO», яка розміщена за посиланням <https://anticor.info/2022/11/02/v-melytopole-na-slete-kollaborantov-o-dalnejshoj-rabote-rynkov-zasvetylys-uzvestnye-lychnosty-foto/> здійснено 02.11.2022 публікацію із текстом та фотоматеріалом, у яких підтверджується, що Тимошенко А.М. перебуваючи 31.10.2022 на окупованій території м. Мелітополя Запорізької області, взяла участь у «круглому столі» з питань підприємницької діяльності Мелітопольського району Запорізької області.
5. Відповідями на доручення з відділу ГВ ЗНД УСБУ у Волинській області від 10.04.2023, 17.07.2023, 10.08.2023, згідно яких встановлено, що Тимошенко Антоніна Миколаївна, 07.02.1961 року народження, уродженка міста Мелітополь Запорізької області, знаходиться на тимчасово окупованій території України - у м. Мелітополь Запорізької області та зайняла посаду у незаконному створеному органі.
9. Протоколом за результати проведення негласних слідчих (розшукових) дій від 21.08.2023 з додатками, згідно яких стосовно Тимошенко А.М. проведено зняття інформації з електронних інформаційних систем – електронної пошти melvga@mail.ru. Оглянуті та вилучені згідно яких підтверджується, що Тимошенко А.М. займає посаду так званого

«главного специалиста отдела потребительского рынка, товаров и услуг» (мова оригіналу) та здійснює реалізацію незаконної державної політики держави-агресора, підтверджуючи легітимність такої псевдо влади, тим самим надаючи представникам іноземної держави допомогу в проведенні підривної діяльності проти України.

Законність проведення негласних слідчих (розшукових) дій підтверджується дослідженими в судовому засіданні документами: клопотання про надання дозволу на проведення негласних слідчих (розшукових) дій від 17.07.2023, ухвала слідчого судді Волинського апеляційного суду від 26.07.2023 №2047т, згідно якої надано дозвіл на проведення негласних слідчих (розшукових) дій стосовно Тимошенко А.М., а саме зняття інформації з електронних інформаційних систем – електронної пошти melvga@mail.ru, постановою про доручення оперативно підрозділу проведення негласних слідчих (розшукових) дій від 27.07.2023, ухвала слідчого судді Волинського апеляційного суду 05.10.2023 №2820, згідно якої надано дозвіл на використання отриманих матеріалів проведення негласних слідчих (розшукових) дій стосовно Тимошенко А.М. за ч. 2 ст. 111 КК України.

10. Протоколом слідчої дії - пред'явлення особи для впізнання за фотознімками, проведеної 11.07.2023, за участі раніше допитаного у провадженні учасника кримінального провадження Шостака Д.Ю., згідно якого останній упізнав серед осіб, пред'явлених на чотирьох фотознімках, відому йому особу обвинувачену Тимошенко Антоніну, яка за її відомостями перейшла на бік ворога, обійнявши посаду в окупаційному органі влади.

11. Протоколом слідчої дії - пред'явлення особи для впізнання за фотознімками, проведеної 11.07.2023, за участі раніше допитаного у провадженні учасника кримінального провадження Захарчук Ю.В., згідно якого останній упізнав серед осіб, пред'явлених на чотирьох фотознімках, відому йому особу обвинувачену Тимошенко Антоніну, яка за її відомостями перейшла на бік ворога, обійнявши посаду в окупаційному органі влади.

12. Протоколом слідчої дії - пред'явлення особи для впізнання за фотознімками, проведеної 11.08.2023, за участі раніше допитаного у провадженні учасника кримінального провадження Костриби Г.В., згідно якого останній упізнав серед осіб, пред'явлених на чотирьох фотознімках, відому йому особу обвинувачену Тимошенко Антоніну, яка за її відомостями перейшла на бік ворога, обійнявши посаду в окупаційному органі влади;

Відповідно до ч. 1 ст. 111 КК України державна зрада - це діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, шпигунство, надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Отже, вчинення будь-яких діянь, передбачених ч. 1 ст. 111 КК, заподіює шкоду національній безпеці України і розцінюється як підривна діяльність проти неї.

Надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги у проведенні підривної діяльності проти України полягає у сприянні їх можливим чи дійсним зусиллям заподіяти шкоду національній безпеці України. Види підривної діяльності проти України можуть бути різноманітними. Різний вигляд може мати і допомога у проведенні такої діяльності. Вона може надаватися шляхом організації чи виконання конкретного злочину, схилення до державної зради інших осіб, усунення перешкод для вчинення певних діянь тощо.

Згідно з дослідженими фактичними обставинами кримінального провадження Тимошенко Антоніна, будучи громадянкою України та посадовою особою органу місцевого самоврядування, умисно, починаючи в період часу з 25.02.2022, але пізніше 15.09.2022, в період збройного конфлікту за військового вторгнення РФ до України перейшла на бік ворога, забезпечувала встановлення та зміцнення окупаційної влади російської федерації шляхом безпосередньої участі в утворенні та функціонуванні незаконно створених окупаційних органів влади на тимчасово окупованій території України (Запорізької області),

виконання функцій представника окупаційної влади РФ з метою недопущення контролю української влади на цій території надавши цим допомогу державі-агресору в проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітету та територіальній цілісності України.

При цьому, метою Тимошенко Антоніна брала участь у формуванні та діяльності місцевих органів окупаційної влади, а наслідком її злочинних дій - фактична шкода суверенітету та територіальній цілісності України, яка полягала у створенні таких органів на території України.

Щодо умисності вчинення таких дій і їх добровільності, то обвинувачена Тимошенко Антоніна, являється громадянкою України, народилася, проживала все своє свідоме життя, виховувалася, отримувала освіту та працювала в Україні. Упродовж тривалого проміжку часу обіймала посади в органах державної влади та місцевого самоврядування на території м. Мелітополь Запорізької області, де отримувала стабільні доходи.

Відтак, обвинувачена Тимошенко має достатній життєвий та професійний рівень і підготовку, щоб усвідомлювати суспільну небезпеку своїх дій, передбачати їх суспільно-небезпечні наслідки.

Наведеними вище доказами, зокрема фотоматеріалами, отриманими в результаті оглядів Інтернет - мережі, на яких зображена обвинувачена, котра вільно будучи присутньою на різного роду організаційних заходах держави-агресора та окупаційної влади, з присутньою державною символікою окупантів, фактично стверджує встановлення окупаційної влади на суверенній території України, показаннями допитаних свідків, свідчить про невимушеність її поведінки, відсутність примусу з будь-чийого боку, а навпаки впевненість у своїх службових можливостях, планування свого майбутнього життя і служби в окупаційних органах влади, а відтак добровільність її дій, в тому числі переході на бік ворога в умовах окупації та воєнного стану, а також обіймання адміністративної посади в окупаційному владному органі, а відтак вона і мала бажання щоб суспільно-небезпечні наслідки злочину настали для України.

Дії обвинуваченої Тимошенко Антоніни з надання нею допомоги державі-агресору в проведенні підривної діяльності на шкоду суверенітету та територіальній цілісності України мали свідомий і добровільний характер, на що також вказує характер таких дій, їх послідовність, тривалість у часі та динаміка розвитку. Остання, не складаючи своїх повноважень посадової особи органу місцевого самоврядування, як посадовець не вчиняє жодних дій в дотриманні законних інтересів української держави, а навпаки продовжує здійснювати «владні повноваження» вже як посадовець окупаційної влади на певній території, керуючись при цьому матеріальним та процесуальним правом іноземної держави, бере успішну участь у розгляді її кандидатури на зайняття такої керівної посади, процедура якого передбачає свідоме складання окремих документів та добровільне подання персональних особистих даних про себе та членів своєї сім'ї і в подальшому здійснює свої «владні повноваження» на цій посаді тривалий проміжок часу.

Обвинувачена, маючи громадянські права, може не підтримувати політичний режим країни, в якій проживає, працевлаштуватися на території іншої країни тощо, але вона при цьому не отримує права шкодити суверенітету та територіальній цілісності України чи надавати іноземній державі будь-яку допомогу в проведенні підривної діяльності проти України на шкоду таким цінностям, тим більше в якості представника окупаційної влади.

Так, відповідно до ч. 1 ст. 373 КПК України, виправдувальний вирок ухвалюється у разі, якщо не доведено, що: вчинено кримінальне правопорушення, в якому обвинувачується особа; кримінальне правопорушення вчинене обвинуваченим; в діянні обвинуваченого є склад кримінального правопорушення. Виправдувальний вирок також ухвалюється при встановленні судом підстав для закриття кримінального провадження, передбачених пунктами 1 та 2 частини першої статті 284 цього Кодексу.

Фізичний або психічний примус є обставинами, які, згідно статті 40 КК України, за

певних умов виключають кримінальну протиправність діянь, передбачених ст. 111 КК України.

Проте, суду не надано доказів, що Тимошенко А.М. будучи громадянкою України, вчинила дії, що ставляться їй у провину, під безпосереднім впливом фізичного примусу, внаслідок якого вона не могла керувати своїми вчинками, чи психічного примусу, за умови, що такі дії були необхідними для усунення небезпеки, що безпосередньо загрожувала їй чи охоронюваним законом її правам або правам інших осіб, а також суспільним інтересам чи інтересам держави, якщо цю небезпеку в даній обстановці не можна було усунути іншими засобами і якщо при цьому не було допущено більш значної шкоди, ніж відвернена шкода (або, хоча шкода була і більш значною, але внаслідок сильного душевного хвилювання, викликаного небезпекою, особа не могла оцінити відповідність заподіяної шкоди цій небезпеці).

Натомість, послідовні показання допитаних в судовому засіданні свідків, про які зазначено вище, об'єктивно вказують на добровільність дій Тимошенко А.М., оскільки, як ствердили свідки, обвинувачена добровільно залишилася на тимчасово окупованій території.

Ніяких об'єктивних даних, які б свідчили про те, що до Тимошенко А.М. застосовувався фізичний та/або психічний примус, внаслідок застосування яких/якого обвинувачена вчинила інкриміновані їй дії, суду не надано.

З досліджених судом доказів, зазначених вище, встановлено, що Тимошенко А.М. діяла добровільно, а будь-які докази, що її примушували до вчинення таких дій, за встановлених вище судом обставин, відсутні.

Отже, правові підстави вважати про наявність обставин, що виключають кримінальну протиправність діяння Тимошенко А.М. у суда відсутні.

Таким чином, розглянувши кримінальне провадження з дотриманням положень ч. 1 ст. 337 КПК України, в межах висунутого обвинувачення, дослідивши безпосередньо в судовому засіданні наведені вище письмові докази у їх сукупності, надавши їм належну правову оцінку, відповідно до вимог ст. 94 КПК України, виходячи із загальних засад кримінального судочинства, враховуючи, що показання свідків, дані ними безпосередньо в судовому засіданні, є послідовними, відповідають іншим обставинам справи та підтверджуються дослідженими письмовими доказами, які, на думку суду, є належними та допустимими, не викликають сумнівів у їх достовірності, оскільки підстав ставити їх під сумнів у суду немає, тому суд бере їх за основу при постановленні даного вироку та приходять до висновку про винуватість Тимошенко А.М.

При обранні покарання суд враховує ступінь тяжкості вчинених кримінальних правопорушень, характер діяння, форму й ступінь вини, мотиви вчинення кримінального правопорушення і дані про особу винної.

Обставин, що пом'якшують покарання обвинуваченої Тимошенко А.М., передбачених ст. 66 КК України, судом не встановлено.

Обставиною, що обтяжує покарання обвинуваченої Тимошенко А.М. суд визнає вчинення злочину з використанням умов воєнного стану, що передбачено п. 11 ч. 1 ст. 67 КК України.

Тимошенко А.М. вперше притягується до кримінальної відповідальності, до скоєння кримінального правопорушення, на обліках у лікаря психіатра та нарколога не перебувала.

Відповідно до вимог ч. 2 ст. 65 КК України особі, яка вчинила кримінальне правопорушення, має бути призначене покарання, необхідне й достатнє для її виправлення та попередження нових кримінальних правопорушень.

Згідно ч. 2 ст. 50 КК України покарання має на меті не тільки кару, а й виправлення засуджених, а також запобігання вчиненню нових кримінальних правопорушень як засудженими, так і іншими особами.

Таким чином, зважаючи на той факт, що обвинувачена Тимошенко А.М., як громадянка України, вчинила умисний злочин проти основ національної безпеки України в

період встановленого в Україні воєнного стану, фактично підтримуючи ідеї військово-політичного керівництва російської федерації щодо політичної, ідеологічної, національної нетерпимості та ненависті до української нації та державності, а також антиукраїнські рухи, спрямовані на відокремлення від України частини її території і населення та націлені на агресивну ідеологічну мотивацію і розповсюдження таких же настроїв у решти населення Запорізької області та інших тимчасово окупованих територій і заперечення української державності, тому суд, враховуючи особу обвинуваченої, підвищену суспільну небезпечність даного злочину, його тяжкість, наявність обставини, що обтяжує покарання та відсутність пом'якшуючих покарання обставин, а також приймаючи до уваги принципи законності, справедливості, обґрунтованості та індивідуалізації покарання, вважає, що виправлення та перевиховання обвинуваченої не можливе без ізоляції від суспільства та призначає їй покарання у межах, установлених ч. 2 ст. 111 КК України, у виді позбавлення волі з позбавленням права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності з конфіскацією належного на праві власності майна.

Водночас, враховуючи конкретні обставини справи, суд не знаходить підстав для застосування до обвинуваченої вимог ст. 75 КК України чи призначення їй покарання із застосуванням ст. 69 КК України.

За переконанням суду, саме така міра покарання є законною, обґрунтованою, справедливою, необхідною, співмірною характеру вчинених дій та достатньою для виправлення обвинуваченого та попередження вчинення як ним, так і іншими особами кримінальних правопорушень.

Даних щодо наявності постанов про визнання речових доказів, процесуальних витрат у даному кримінальному провадженні прокурором не надано.

Керуючись ст.ст. 368, 370, 374 КПК України, суд, -

У Х В А Л И В :

Тімошенко Антоніну Миколаївну визнати винною у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України та призначити їй покарання у виді позбавлення волі строком на 15 років, з конфіскацією майна, з позбавленням права обіймати певні посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності на строк 3 роки.

Конфіскувати в дохід держави майно яке є власністю Тімошенко А.М, а саме 1/3 частину квартири за адресою: Запорізька область, м. Мелітополь, вулиця Леніна, будинок 125, квартира 201.

Строк відбування покарання обвинуваченій Тімошенко Антоніни Миколаївни рахувати з моменту приведення вироку до виконання, тобто з моменту фактичного затримання.

Обраний в порядку ч. 6 ст. 193 КПК України запобіжний захід у вигляді тримання під вартою - залишити без змін.

На вирок може бути подана апеляційна скарга до Волинського апеляційного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення через Луцький міськрайонний суд Волинської області.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги вирок, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку.

Копію вироку після проголошення негайно вручити захиснику обвинуваченого та

прокурору.

Інформацію про ухвалений вирок, опублікувати у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження згідно з положеннями статті 297-5 КПК України та на офіційному веб-сайті суду.

Головуючий суддя

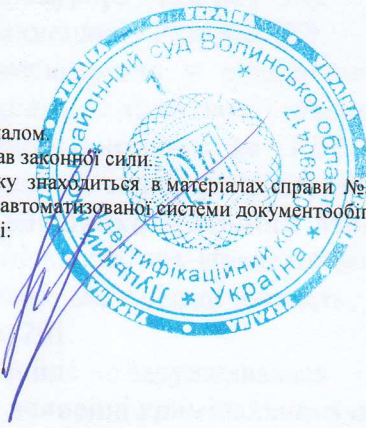
О.М. Данелюк

Судді

В.М. Покидюк

І.В. Ясельський

Згідно з оригіналом.
Вирок не набрав законної сили.
Оригінал вироку знаходиться в матеріалах справи № 161/18605/23; 1кп/161/272/24
Виготовлено з автоматизованої системи документообігу
Помічник судді:
09.07.2024

Ю.В. Маліна